

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce: **DEGA CZ s.r.o.**, IČO: 27902943
se sídlem Malešická 2850/22c, Praha 3
zastoupený JUDr. Jiří Mašlejem, advokátem
se sídlem Říční 456/10, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO: 72080043
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení proti žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č.j. 45502/20/5300-21442-712715,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 27. 6. 2019, č. j. 5777246/19/2003-52524-109505, a to dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci za zdaňovací období leden 2018 doměřena daň ve výši 563 010 Kč a stanoveno penále ve výši 112 602 Kč (dále též „platební výměr“ či „prvostupňové správní rozhodnutí“).
2. Na tomto místě soud shrne podstatný skutkový stav zjištěný ze správního spisu:
3. Dne 5. 4. 2018 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2018 (dále též „rozhodné období“ či „zdaňovací období“). Výzvou č. j. 1434006/18/2301-62562-404841 ze dne 27. 6. 2018 byl žalobce vyzván k prokázání toho, že plnění deklarovaná na předložených dokladech žalobce skutečně přijal, neboť doložil jen objednávky, které toto tvrzení neprokazují. Žalobce v reakci na výzvu doložil správci daně smlouvu o dílo ze dne 1. 8. 2017 uzavřenou se společností Galexum CZ s. r. o. (dále jen „Galexum“), v postavení zhotovitele díla. Poté žalobce v podání ze dne 15. 11. 2018 za účelem prokázání tvrzení o přijetí sporovaných plnění navrhl doplnit dokazování ve věci svědeckým výsledkem jednatele společnosti Galexum T. Z. Správci daně se nepodařilo tento svědecký výsledek provést, jelikož se svědek dvakrát na nařízené jednání nedostavil a ani jeho předvedení Policií České republiky nebylo úspěšné. Dne 19. 6. 2019 byla správcem daně vydána zpráva o daňové kontrole č. j. 1416631/19/2301-62562-404841, v níž bylo uvedeno, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění zdanitelných plnění v podobě přípravy zakázek předkalibrace detektorů plynů a požárů od společnosti Galexum, čímž žalobce nesplnil podmínky pro uznání nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“).
4. Platebním výměrem ze dne 27. 6. 2019 byla žalobci podle § 147, § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) doměřena daň, jak uvedeno shora v bodě 1 rozsudku.
5. Žalobce s platebním výměrem nesouhlasil, podal proti němu odvolání, jež bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že ve zdaňovacím období žalobce uplatnil nárok na odpočet daně v celkové výši 563 010 Kč na základě předložených daňových dokladů z přijatých zdanitelných plnění v podobě přípravy zakázek předkalibrace detektorů plynu a požárů od společnosti Galexum. Kromě daňových dokladů žalobce doložil evidenci pro účely DPH, objednávky, soupis veškerých přijatých faktur od společnosti Galexum a přehled o bankovních úhradách společnosti Galexum. Žalovaný konstatoval, že předložením těchto dokumentů žalobce splnil pouze formální podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, avšak správci daně vznikly pochybnosti o faktickém uskutečnění daných zdanitelných plnění, když faktické uskutečnění žalobcem uplatněných úkonů nebylo možno z předložených dokladů žalobce prokázat. Správce daně proto vydal dne 28. 6. 2018 výzvu k prokázání skutečností, v níž

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobce vyzval k prokázání faktického uskutečnění uplatněných zdanitelných plnění od společnosti Galexum. Žalobce na výzvu reagoval jednak doložením smlouvy o dílo ze dne 1. 8. 2017 uzavřené se společností Galexum s tím, že si u této společnosti ověřil, že není nespolehlivý plátce DPH, dále předložil výpis z bankovního účtu. Správce daně konstatoval, že smlouva o dílo se nevztahuje k žádnému konkrétnímu plnění, výpis z bankovního účtu toliko dokládá, že ve prospěch společnosti Galexum odešly z účtu žalobce určité platby, tudíž nadále neměl faktické uskutečnění předmětných zdanitelných plnění za prokázané. Dále žalobce v podání ze dne 15. 11. 2018 navrhl doplnit dokazování svědeckým výsledkem T. Z., tj. jednatele společnosti Galexum. Správce daně se opakovaně pokusil předvolat svědka k podání svědecké výpovědi, což se nepodařilo; správce daně tak požádal Policii ČR o jeho předvedení, ale ani Policii ČR se nepodařilo svědka předvést. Správce daně v rámci své vyhledávací činnosti dále zjistil, že společnost Galexum v době rozhodné nebyla zaregistrovaná jako zaměstnavatel, neměla pronajato žádné sídlo a ani provozovnu (viz sdělení PSSZ ze dne 15. 5. 2019, přípisů od společností Charlton a. s., STZ Development, a. s.). Pochyby o uskutečnění sporných zdanitelných plnění se tak správci daně jen prohloubily, když společnost Galexum neměla v rozhodné době žádné zaměstnance, jejichž prostřednictvím by byla schopna plnit zadané zakázky, neměla ani provozovnu a ani sídlo. Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci správcem daně, že žalobce neunesl břemeno důkazní ke svému daňovému tvrzení, že došlo k faktickému uskutečnění uplatněných zdanitelných plnění od společnosti Galexum.

6. K jednotlivým odvolacím důvodům žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobcem navržený svědecký výslech jednatele společnosti Galexum se v průběhu daňového řízení nepodařilo provést, záleželo však na žalobci, aby měl k dispozici důkazní prostředky, jimiž by nárok na odpočet daně prokázal. K výtce žalobce, že je mu kladena k tíži skutečnost, že společnost Galexum neměla v rozhodné době zaměstnance, žalovaný uvedl, že bylo na žalobci, aby tvrdil a potažmo prokázal, že plnění mu místo společnosti Galexum poskytl jiný subjekt. Žalobce však nic takového netvrdil a správci daně se uvedené nepodařilo zjistit. Dále žalovaný vysvětlil, že žalobci nebylo uloženo uhradit daň, kterou měla zaplatit společnost Galexum, nýbrž mu byla doměřena daň z důvodu neuznání jím uplatněného nároku na odpočet daně.

II.

Žaloba, vyjádření žalovaného

7. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nebyl proveden pro rozhodnutí podstatný svědecký výslech jednatele společnosti Galexum. Žalobce nesouhlasil s tím, že svědek je nedohledatelnou osobou, když je neustále jednatelem společnosti Galexum a angažuje se v řadě společností. Byl tak přesvědčen, že daňové orgány nevyužily všech možností k tomu, aby svědka vyslechly. Žalobce poukázal na to, že se společností Galexum spolupracoval i v jiných obdobích, které jsou rovněž předmětem (jiné) kontroly, kde správce daně zjistil, že svědek se nachází v zahraničí. Konkrétně tuto informaci správce daně obdržel na podzim roku 2020. Žalobci se pak podařilo zjistit, že svědek pracoval v Lichtenštejnsku u zaměstnavatele společnosti Ospelt & Partner Attorneys at Law Ltd., nyní má svědek pracovat pro společnost TTIMMER TRUST opět v Lichtenštejnsku. Svědek je současně jednatelem ve společnostech

KORAMO, s. r. o. se sídlem v Kutné Hoře a ve společnosti Pivovar Kutná Hora spol. s r. o. se sídlem v Kutné Hoře; dále je předsedou dozorčí rady ve společnosti Obila, a.s. se sídlem v Kutné Hoře; člen kontrolní komise SVJ pro dům Březinova v Praze; rovněž tak byl jednatelem ve dvou dalších společnostech. Žalobce upozornil, že svědek měl v občanském průkazu napsánu adresu v P., B. 496/12, která byla uvedena i ve Sbírce listin založené listině o jmenování svědka jednatelem společnosti Galexum.

8. Žalobce namítal, že žalobou napadeným rozhodnutím (bod 30) byl sankcionován za to, že tato společnost neplnila své povinnosti, což dovodil z toho, že společnost je vedena od 13. 7. 2019 v evidenci plátců jako nespolehlivá. Zdůraznil, že dvojí zdanění je nepřípustné. Na svou obranu argumentoval tím, že vycházel z údajů o této společnosti uveřejněných ve veřejně přístupných rejstřících a akcentoval, že každý má *právo jednat s důvěrou v publicitu uveřejněných informací (princip materiální publicity)*. Připustil, že měl být obezřetnější a zajišťovat si více důkazních prostředků. Správci daně však vytkl, že neoslovil správce daně společnosti Galexum za účelem zjištění jejího daňového přiznání za leden 2018 a jejího účetnictví.
9. Shrnl, že postup daňových orgánů má za rozporný s cílem daňového řízení a správy daní. Smyslem daňového řízení je vybrat od daňového subjektu daň ve správné výši a nikoli od žalobce vybrat daň ve výši neodpovídající její zákonem stanovené daňové povinnosti.
10. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31. 3. 2021 odmítl veškeré žalobní námítky. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a k osobě svědka konstatoval, že správce daně jej řádně předvolával prostřednictvím datové schránky této fyzické osoby. Svědek se nejprve k jednání nedostavil, poté se s odkazem na zdravotní neschopnost omluvil a požádal o nový termín; k nově stanovenému termínu se však svědek bez omluvy opět nedostavil, proto byla požádána Policie ČR o svědkovo předvedení, svědek měl v této době hlášen pobyt na adrese X, ale policií bylo zjištěno, že se zde svědek nezdržuje a na telefonním čísle nepřijímal hovory. Žalovaný shrnul, že v řízení byly provedeny veškeré možné prostředky k zajištění provedení svědeckého výslechu pana Z.
12. K námitce žalobce týkající se principu materiální publicity konstatoval, že tento princip nemůže být omluvou pro daňový subjekt, že nebyl dostatečně obezřetný při spolupráci se svými dodavateli a nezajišťoval si adekvátní prostředky pro doložení veškerých zdanitelných plnění. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že vydání žalobou napadeného rozhodnutí je výrazem dvojího zdanění. Vysvětlil, že dvojím zdaněním se rozumí situace, kdy stejný předmět daně podléhá téže dani; naopak zákazem dvojího zdanění je míněn zákaz zdanění jednoho subjektu jak v České republice, tak současně v jiném státě. V dané věci, kdy žalobce neprokázal nárok na odpočet, nemůže se dovolávat toho, že by mělo dojít k dvojímu výběru DPH. Nárok na odpočet nepředstavuje daň, kterou je povinen uhradit dodavatel žalobce. Odmítl i výtku žalobce, že správce daně nevyzval správce daně společnosti Galexum k předložení účetnictví, jelikož správce daně vyzval přímo společnost Galexum dne 24. 5. 2018 k poskytnutí nezbytných údajů pro správu daní, ale oslovená společnost nikterak nereagovala.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

14. V replice ze dne 30. 4. 2021 žalobce setrval na žalobních námitkách a dodal, že dvojnásobným zdaněním je též situace, kdy v rámci obchodního vztahu dodavatel odvede DPH, které si stát ponechá, a odběrateli nárok na odpočet nepřizná, případně mu tuto daň doměří.
15. Žalovaný podáním ze dne 29. 7. 2021 v reakci na repliku žalobce upozornil, že ani mezinárodní dožádání vztahující se k DPH za zdaňovací období srpen 2017 společnosti Galexum by nepřispěla k objasnění skutkového stavu v dané věci, neboť tímto dožádáním bylo zjištěno jen, že svědek byl z funkce jednatele Galexum odvolán ke dni 6. 1. 2018.

III.

Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání dle § 51 s. ř. s., když žalobce k výzvě soudu dle § 51 s. ř. s. souhlasil s rozhodnutím věci bez konání ústního jednání a žalovaný se k výzvě nevyjádřil. Soud si je vědom toho, že žalobce požadoval v žalobě provést k důkazu výpis z webových stránek www.timme.cz ze dne 19. 1. 2021, rozhodnutí společníka společnosti Galexum ze dne 30. 3. 2017, a to k prokázání tvrzení, že svědek T. Z. nebyl nedohledatelný, tudíž jej bylo možno ve správním řízení předvolat k provedení svědecké výpovědi; dále navrhol provést k důkazu výpis z obchodního rejstříku společnosti Galexum ze dne 28. 1. 2021, a to k prokázání svého tvrzení, že společnost Galexum je až ode dne 13. 7. 2019 vedena v evidenci plátců jako nespolehlivá. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přečíst. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhně-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „ ... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“.
18. Soud odkazuje taktéž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že soud: „při rozhodování pak (v souladu s větou druhou citovaného ustanovení) vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). ... Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nabrzdovat činnost správního orgánu. Výchozí bodem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

doplňkovou, nikoliv dominantní. Proto v případě důkazů provedených soudem musí být zejména respektován požadavek výše již zmiňovaného § 75 odst. 1 s. ř. s. a nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřiblíží.“ Soud v dané věci nepřistoupil k doplnění dokazování webovými stránkami a rozhodnutím společníka společnosti Galexum, jimiž žalobce jak sám uvedl, nově prokazoval i další adresy svědka, které v mezidobí našel, neboť by se jednalo o skutkové novoty. Navíc soud ve správním spise ověřil, že svědek byl ve správním řízení předvoláván prostřednictvím jeho osobní datové schránky a předvolánky na ústní jednání si vždy převzal; prostřednictvím své datové schránky svědek zaslal správnímu orgánu i omluvu z prvního jednání; tudíž správní orgány se svědkem komunikovaly, svědek ve správním řízení proto nebyl nedohledatelný. Soud pro nadbytečnost nepřistoupil ani k provedení výpisu z rejstříku daňových neplatičů pro společnost Galexum, jelikož skutečnost, že společnost Galexum nebyla v době správního řízení vedena v evidenci neplatičů daně, nebyla mezi účastníky v řízení sporná. Soud tedy v řízení nevyhověl návrhům žalobce na provedení dokazování, proto je ve věci oprávněn rozhodnout bez nařízení jednání v souladu s návrhem účastníků.

19. Soud s ohledem na shora uvedené toliko dodává, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 28/2011 – 181, považuje shodně se žalovaným za nepřiléhavý, jelikož se v něm jedná o typově rozdílný předmět řízení, a to přezkum exekučního příkazu, jenž musí v každém stádiu jak správního, tak soudního řízení vycházet z platného exekučního titulu. Žalobou napadené rozhodnutí, resp. dodatečný platební výměr, není exekučním příkazem.
20. Žaloba není důvodná.
21. Soud předně v dané věci zdůrazňuje, že řízení o žalobě je ovládáno zásadou dispoziční; tudíž obsah a kvalita žaloby do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností žalobce, aby v žalobě řádným a dostatečně konkrétním způsobem specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí správního orgánu (viz analogicky např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70).
22. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, v níž žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož ve správním řízení nebyl proveden výslech jednatele společnosti Galexum pana T. Z. Mezi účastníky přitom není sporné, že žalobce navrhl svědka T. Z. vyslechnout k podstatné skutkové okolnosti dané věci, a to k prokázání přijetí faktických plnění od společnosti Galexum, které žalobce zahrnul do daňového období, uplatnil z nich nárok na odpočet DPH a správce daně je měl za neprokázané. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podáním ze dne 15. 11. 2018 požádal správce daně, aby ve věci provedl tento svědecký výslech, a dne 26. 3. 2019 jej žádal o nařízení třetího termínu výslechu svědka s tím, aby na něj byl předveden. Žalobce přitom ani v jednom z těchto podání neuvedl konkrétní adresu svědka, na které by se měl aktuálně zdržovat a z níž by jej bylo možno předvést. Správce daně svědkovi předvolání k výslechu podvkrát zaslal do jeho datové schránky, kde si jej svědek vždy vyzvedl (viz výpisy doručenek z datové schránky svědka založené ve správním spise). Správní orgány tak nemohly mít žádné pochybnosti o tom, že svědek je kontaktní, navíc se svědek písemně omluvil z účasti na prvním nařízeném jednání a požádal o náhradní termín (viz přípis doručенý správcu daně dne 24. 1. 2019), čemuž správce daně vyhověl. K předvedení svědka přistoupil prvostupňový správní orgán poté, co se svědek bez omluvy nedostavil na v pořadí druhé

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nařízené jednání. Soud ze správního spisu ověřil, že správce daně rozhodl o předvedení svědka z adresy, na níž měl nahlášen trvalý pobyt (viz rozhodnutí ze dne 4. 4. 2019, č. j. 720031/19/2301-62562-404841). Jak vyplývá ze sdělení Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje ze dne 4. 5. 2019, č. j. KRPS-101203-2/ČJ-2019-010411-DOŽ, na adrese trvalého pobytu nebyl svědek zastížen a z místního šetření vyplynulo, že svědek se na adrese dlouhodobě nezdržuje, jiná adresa svědka nebyla policejnímu orgánu známa a být byl zjištěn telefonní kontakt na svědka, tento žádné hovory nepřijal.

23. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že výslech svědka T. Z. byl pro něj klíčovým důkazním návrhem, jenž by mu mohl pomoci unést důkazní břemeno v daňovém řízení. Nicméně jak shora uvedeno sám žalobce v průběhu daňového řízení svědka, kromě uvedení jeho křestního jména a příjmení, blíže nespecifikoval, neuvedl totiž žádnou adresu, na které by se mohl svědek zdržovat a z níž by jej bylo lze předvést. Naopak správce daně se svědkem komunikoval řádně, když mu zasílal korespondenci do jeho osobní datové schránky, kde si svědek poštu přebíral; žádná písemnost mu nebyla doručena fikcí a na první předvolánku dokonce svědek písemně odpověděl. Taktéž dožádaný správce daně (Finanční úřad pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Plzni) měl k dispozici jen adresu trvalého pobytu svědka, což vyplývá zejména z úředního záznamu dožádaného správce daně ze dne 22. 1. 2019. Navíc soud náhledem do veřejně přístupného obchodního rejstříku ohledně společnosti Galexum zjistil, že svědek měl od 9. 6. 2018 do 26. 3. 2021 zapsánu jako svou adresu stejnou adresu, z níž se jej policejní orgán dne 7. 5. 2019 pokusil předvést. Žádná jiná adresa svědka nebyla ze správního spisu soudem zjištěna. Informace o konkrétním pobytu svědka správci daně nevyplývaly ani z místního šetření provedeného policejním orgánem (viz odpověď na žádost o předvedení svědka ze dne 4. 5. 2019), jen bylo potvrzeno, že se svědek na dané adrese dlouhodobě nezdržuje; bylo tedy zcela nadbytečné pokusit se jak o jeho další předvolání, jelikož přestal komunikovat, tak o jeho předvedení z adresy, na níž se nezdržoval. Soud upozorňuje, že správce daně se obrátil i na společnost Galexum s výzvou k poskytnutí údajů ze dne 24. 5. 2018, výzva byla společnosti doručena fikcí do její datové schránky; správci daně však nebyla doručena žádná reakce ze strany společnosti. Správce daně rovněž zjistil, že společnost Galexum nemá již ode dne 30. 4. 2017 své sídlo na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku a ani provozovnu (viz poskytnutí informací STZ Development, a.s., ze dne 17. 5. 2019, sdělení Charlton a. s., ze dne 14. 5. 2019). Soud zdůrazňuje, že svědek o každém termínu nařízeného jednání věděl, nicméně se na žádné z nich úmyslně nedostavil a po nařízení druhého termínu jednání přestal se správcem daně komunikovat a nekomunikoval ani s policejním orgánem, který se jej snažil zkontaktovat i telefonicky. Svědka nebylo možno obeslat či předvést z adresy sídla společnosti Galexum a ani z adresy bývalé provozovny, jelikož se společnost na těchto formálně zapsaných adresách již fakticky nenacházela. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 9 Afs 181/2014 – 34, kde se Nejvyšší správní v bodě [30] vyjádřil tak, že správnímu orgánu nelze klást k tíži skutečnost, že navržený svědek není na známé adrese dostižitelný a daňový subjekt neuvedl jiný důkaz k prokázání svých tvrzení: *„Judikatura zdejšího soudu při tom vychází z toho, že navrhnou-li daňový subjekt k prokázání svého tvrzení provedení důkazu, musí jej dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navržený daňovým subjektem je limitována poskytnutými údaji. K danému srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 – 102, kde bylo uvedeno, že k tíži správního orgánu nelze připsat skutečnost, že navržený svědek byl na adrese uvedené daňovým subjektem nedostižitelný a daňový subjekt neuvedl jiný důkaz.“*

Za této situace má soud za to, že správce daně vyvinul veškerou myslitelnou aktivitu, aby výslech svědka v daňovém řízení zajistil; námitku žalobce tak soud shledal nedůvodnou.

24. Dále žalobce v obecné rovině namítal, že v dané věci došlo k porušení zákazu dvojího zdanění, že jednal v souladu s principem materiální publicity, že postup daňových orgánů je rozporný s cílem daňového řádu, když jimi nebyla vybrána daň v zákonné výši a že je žalobou napadeným rozhodnutím sankcionován za to, že společnost Galexum nesplnila své povinnosti. Soud se k těmto námitkám vyjádří taktéž jen v obecné rovině tak, že ze správního spisu žádná žalobcem shora předestřená porušení daňových zásad a principů nevyplývají. Není pravdou, jak žalobce tvrdí, že správce daně žalobou napadeným rozhodnutím porušil zákaz dvojího zdanění, když toliko v řízení přezkoumával a prověřoval žalobcem uplatněné nároky na odpočet za kontrolované zdaňovací období. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Afs 47/2018 – 60, která stojí na principu, že je: *„[n]jutné, pokud stěžovatel chtěl uplatnit nárok na odpočet DPH, aby předložil nejen příslušné doklady (faktury), ale aby rovněž na výzvu správce daně prokázal, že k jím tvrzeným zdanitelným plněním došlo.“* V dané věci tak správce daně svým postupem toliko po žalobci požadoval splnění jeho základní povinnosti, tj. prokázat oprávněnost jím uplatněného nároku. Je to totiž právě daňový subjekt, který nese důkazní břemeno ohledně prokázání skutečností, že přijal (a v jakém rozsahu) zdanitelné plnění a že je použil při své podnikatelské činnosti; přičemž co se týče důkazních prostředků lze uvedené prokázat jakýmkoli zákonným způsobem; výběr a volba důkazních prostředků tak zcela záleží na daňovém subjektu. Rovněž tak soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 102/2012 – 54, v němž se k šíři důkazních prostředků vyjádřil následovně: *„[t]yto skutečnosti nemohou být prokázány toliko formálně bezvadným daňovým dokladem, jestliže jeho obsah neodpovídá skutečnému stavu [viz rozsudek ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, shodně náleží ÚS sp. zn. IV. ÚS 402/99 ze dne 15. 5. 2001 (N 73/22 SbNU 131)]. „Je třeba mít přitom stále na zřeteli, že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 19 odst. 1 zákona o DPH. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně“ (viz rozsudek č. 2 Afs 177/2006 - 61).“* Uvedené lze plně vztáhnout na danou věc, neboť pokud si žalobce nezajistil potřebné podklady, resp. neshromáždil potřebné důkazy, pro splnění podmínek k přiznání nároku, příp. nemožnost provedení jednoho z důkazů z něj rozhodně neshodí břemeno důkazní; naopak pokud žalobce neunesl v řízení břemeno důkazní, musí být připraven unést neúspěch ve věci. Daňový subjekt si totiž musí ve vlastním zájmu (před)zajistit důkazy, kterými bude schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat, a to i nad rámec svých běžných obchodních potřeb a zvyklostí. Samotné nahlédnutí do veřejně přístupných databází nelze bez dalšího považovat za jednání, jež žalobce zbavuje důkazního břemene. Přičemž žalobce sám v žalobě připustil, že měl být důslednější při obchodní spolupráci. Soud se tedy ztotožňuje s odůvodněním obsaženým v bodě [33] žalobou napadeného rozhodnutí, na něž pro stručnost odkazuje a v němž žalovaný jasným a srozumitelným způsobem vysvětlil, že žalobci v dané věci nebyla stanovena daň, kterou měla uhradit společnost Galexum. Soud nesouhlasí ani s výtkou

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobce, že správce daně měl oslovit správce daně společnosti Galexum za účelem získání jejího daňového přiznání a účetnictví, jelikož sporným v dané věci bylo *faktické* přijetí plnění žalobce od společnosti Galexum. Soud připomíná, že správce daně měl daňové doklady předložené žalobcem za formálně bezvadné, v řízení tak nevyvstala potřeba požadovat od společnosti Galexum další účetní doklady.

25. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.
26. Městský soud pro úplnost doplňuje, že si je vědom recentní judikatury Soudního dvora Evropské unie ve věci ze dne 9. 12. 2021, *Kemwater ProChemie*, C-154/20, a na něj navazujícího rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, čj. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS. Dané věci se zabývaly otázkou uznání nároku na odpočet DPH v případě, že není přesně znám konkrétní dodavatel, který plnění podle daňového dokladu poskytl. V posuzované věci však nebylo primárně sporné, který dodavatel žalobci deklarovaná plnění dodal, nýbrž skutečnost, zda k takovým plněním fakticky došlo. Žalobce neodstranil pochybnosti správce daně a neunesl svoje důkazní břemeno právě v této otázce, když neprokázal fakticitu uskutečnění v daňovém tvrzení uplatněných plnění. Za takové situace nejsou závěry uvedené ve výše citovaných rozhodnutích pro věc podstatné a na posuzovanou věc nedopadají (shodně viz bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 10 Afs 146/2022-33, bod 24 rozsudek stejného soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 Afs 391/2020-45, nebo bod 34 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2022, č. j. 31 Af 28/2021-78). Jak již ostatně Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudcích ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59, nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výroky o nákladech řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.10.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.